

РЕШЕНИЕ

№ 465

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100512516 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 23.03.2021г., постановено по гр.д. № 30273/2020г. по описа на СРС, ГО, 138 състав, са отхвърлени обективно кумулативно съединените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, предявени от С.А. К. срещу “К.П.” ЕООД, за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 29/08.04.2020г. на управителя на “К.П.” ЕООД; за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност “директор административни дейности”, както и за заплащане на сумата от 24 443, 25 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 11.05.2020г. до 11.10.2020г.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ищеца С.А. К., в която се поддържат оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на постановеното решение, както и доводи за нарушение на материалния закон. Конкретно се твърди неправилност на изводите на съда, че заеманата от него длъжност е била ръководна по смисъла на чл. 328, ал. 2 от КТ. Поддържа, че ищецът не е вземал самостоятелни решения, без да съгласува действията си с

конкретни служители от конкретните звена и отдели на дружеството. Той не е бил ръководител, от който да зависи политиката и резултатите на предприятието, с оглед на което счита, че не е част от ръководството на дружеството. Такива ръководни задължения не били включени нито в трудовия му договор, нито в сключените между страните анекси към същия. Сочи, че от изпълняваната от него трудова функция не зависи пряко дейността на предприятието или на отделни негови звена с оглед постигането на съответните производствени цели по предмета на дейност на работодателя. Напротив, той е бил организационно подчинен едновременно на ръководителите на отдели, на управителя, на различни служители, от които е получавал различни по вид и характер задачи, т.е. винаги е съществувала опосреденост от множество други служители. Освен това не е вземал самостоятелни решения без да съгласува и получи одобрение от управителя. Счита, че показанията на посочените от него свидетели са обективни, последователни и непротиворечиви и следва да се кредитират, тъй като за разлика от свидетелите на ответната страна, те не са в пряка икономическа и финансова зависимост от "К.П." ЕООД, нито са били в трудовоправни отношения с това дружество към момента на провеждане на разпита. От показанията на свид. С., Д. и М. се установявало, че ищецът не е и никога не е бил от ръководството на предприятието. Показанията на другите свидетели не следвало да се кредитират поради наличието на финансова и икономическа зависимост от ответното дружество. Установено било по делото, че трудовата функция на ищеца била опосредена и много служители на ответника са му възлагали различни задачи за изпълнение. От друга страна дейностите, с които е бил ангажиран ищецът, не са от основните за предмета на дейност на една логистична компания с международно участие. Релевира доводи, че пълномощното, с което ищецът е бил упълномощен да извършва определени дейности при отсъствие на управителя на дружеството, не води до извод, че той е заемал ръководна длъжност съгласно трудовото му правоотношение. На следващо място, развити са подробни съображения, че е налице договор за управление, който не съдържа нито бизнес задача, нито бизнес програма, а такива липсвали и в отделен документ, който да е свързан с договора за управление с новия управител. Жалбоподателят сочи, че по делото не е представена длъжностна характеристика, която да му е надлежно връчена. Липсват документи, които да установяват естеството на възложените на

ищеца задачи за изпълнение, както и йерархичните взаимовръзки и взаимодействието с останалите отдели и длъжности. Поддържат се и релевираните в първоинстанционното производство доводи, че процесната заповед за уволнение не е мотивирана, освен това не е посочено кой трудов договор се прекратява – липсва номер на трудовия договор, дата на сключване, място на сключване, в какво качество е сключен трудовия договор с ищеца. Твърди, че никога не е бил запознат с представеното по делото щатно разписание и органиграма, които са били съставени за целите на процеса. В жалбата са развити и съображения, че събирането на задължения, цялостния мониторинг върху просрочените задължения на длъжниците на ответното дружество, проверка на случаите, подготвяне на стратегия за събиране на задълженията, вкл. напомнителни писма, обаждания, срещи, документиране, са задължения, които са били вменени на широк кръг от служители – финансов директор, изпълняващ функциите и на главен счетоводител, служителите от отдел “Продажби”, директор административни дейности. Освен това действията на всички посочени категории служители се ръководели от финансовия директор /главен счетоводител/ и търговския директор /ръководител отдел “Продажби”/, които определяли, организирали и контролирали процесите по събиране на просрочени задължения. Относно сключваните договори в дружеството се твърди, че съществени отговорности по отношение на същите има и финансовият директор, с когото ищецът бил длъжен да съгласува действията си. Основните задължения на С.К. се изразявали в препращане на документи към адвокат и съхранение на част от договорите. Оспорват се и твърденията на ответното дружество, че на ищеца били вменени материално-отговорни задължения. Излага, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение той не е участвал в консултативния съвет при работодателя. Отделно от това функциите на този съвет били консултативни, а не управленски. В обобщение е направен извод, че възложените на ищеца трудови функции са от изпълнителен характер, а не ръководни такива. Заявено е становище за неоснователност на релевираното от ответника възражение за прихващане по съображения, че служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, което е получил добросъвестно. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да се уважат.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК насрещната страна “К.П.” ЕООД е подала отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва по подробно изложени съображения. Счита обжалваното решение за правилно и обосновано, постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и съобразено с формираната съдебна практика по приложението на чл. 328, ал. 2 от КТ. С оглед изложеното е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „Директор административни дейности“, като трудовият му договор е прекратен със заповед № 29/08.04.2020г. на управителя на ответното дружество на основание чл.328, ал.2 КТ - поради сключване на договор за управление на дружеството, считано от 09.04.2020 г. Възражението на ищеца, че процесната заповед за уволнение е немотивирана, е прието за неоснователно. Аргументиран е извод за наличието на сключен договор за управлението на предприятието, който, като елемент от фактическия състав на процесното уволнително основание, е приложим по отношение на определен кръг работодатели, а именно търговец или стопанско предприятие, което има за основна своя задача постигането на конкретни стопански резултати, бизнес задачи с конкретни икономически показатели, конкретна производителност, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции, и именно поради това се предава управлението на управител, който се задължава срещу възнаграждение да постигне на свой риск в уговорен срок конкретен стопански резултат. Прието е също, че на

управителя е поставена бизнес задача с конкретни икономически показатели, която следва да постигне, обективирани в споразумение за целите за 2020г. В същото били поставени три конкретни цели за 2020г., а именно повишаване на ефективността на използване на складовата база, намаляване на непреките разходи и повишаване събираемостта на вземанията, като са посочени конкретните параметри и е определен срок и начин на извършване на окончателната оценка относно постигането на целите. В мотивите на решението е посочено още, че на ищеца не е връчена длъжностна характеристика за заеманата от него длъжност, нито такава е ангажирана по делото като доказателство. Позовал се е обаче на практика на ВКС, съгласно която, когато работникът или служителят започне работа и осъществява определени трудови функции, свързани с естеството на длъжността и работодателят приема изпълнението им, следва да се приеме, че са възложени на служителя или работника и приети от него. Възлагането, приемането и изпълнението на трудови функции, които са свързани с естеството на длъжността, е допустимо да бъде доказано с всички предвидени в процесуалния закон доказателствени средства. Преценката относно възложените на заеманата от ищеца длъжност основни трудови функции и задължения, както йерархическата □ подчиненост спрямо лицето, с което е сключен договорът за управление, е извършено въз основа на ангажираните по делото писмени и гласни доказателства. Прието е, че ищецът е осъществявал в качеството му на „директор административни дейности“ функции по сключване на договори с доставчици на услуги, изпращане на уведомления до контрагенти на дружеството, възложеният му контрол по изпълнението на финансова политика на дружеството. Направен е извод, че основните трудови функции и задължения включват не само организационни, но и ръководни и контролни функции по отношение на цялостната търговска дейност на ответното дружество. Така е установено, че ищецът е участвал в провеждани ежеседмични срещи на мениджърския екип на дружеството в качеството му на административен директор, имал е право да одобрява разходи от 500 лв. до 10 000 лв., отговарял е за цялостната поддръжка на наетата от дружеството сграда и управлението и контрола върху използването на служебните автомобили, организиран е събирането на най-дълго просрочените вземания на дружеството, като е координирал и ръководил процеса по събирането им, включително чрез осъществяване

взаимодействието с адвокат, отговарял е за доставките на консумативи и материали за административната дейност на дружеството, в качеството му на пълномощник на управителя е подписвал търговски договори и анекси към тях, споразумения с клиенти на дружеството, отправял е уведомления за прекратяването на такива. По тези съображения е приел, че длъжността „Директор Административни дейности“ е ръководна по смисъла на КТ, тъй като заемащото я лице ръководи както цялостния трудов процес в конкретното административно звено, така и дейности, от които пряко зависи търговският оборот на дружеството, в това число насочени към подобряване събираемостта на вземания на дружество чрез намаляване на дела на просрочените вземания, както и намаляване и управление на непреките разходи. Установено било, че длъжността е пряко подчинена на управителя.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми. Във връзка с доводите в жалбата следва да се добави и следното:

В производството по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ – трудов спор за законността на извършено от работодателя уволнение, в тежест на ответника е да установи, че е упражнил законно извънсъдебно потестативното си право да прекрати едностранно трудовото правоотношение.

Не е спорно между страните, че към 08.04.2020г. ищецът е заемал длъжността “директор административни дейности” в ответното дружество.

Трудовото правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 2 от КТ – с предизвестие от работодателя към служител от ръководството на предприятието поради сключването на договор за управление на предприятието. От управителя на дружеството е издадена заповед № 29/08.04.2020г., в която е посочено, че правоотношението се прекратява на основание сключването на нов договор за управление на „К.П.“ ЕООД с лицето Д.В.Д. като управител, вписан в Търговския регистър, и влязъл в сила на 02.01.2020г. и поставени бизнес цели и задачи от едноличния собственик на капитала на дружеството, обективирани в приет бизнес план, възложен за изпълнение на Д.Д. в качеството му на управител. В заповедта е посочено още, че служителят е част от ръководството на предприятието по смисъла на § 1, т. 3 от КТ, обективирано във валидно пълномощно № 9360/14.10.2019г.,

издадено от Ото Франц Зивкович в качеството му на управител на дружеството. Заповедта е връчена на служителя на 08.04.2020г.

По делото не е спорно обстоятелството, че с анекс № 12 към трудов договор № 96 от 26.11.2010г. длъжността на служителя е променена на „директор административни дейности“, както и че на ищеца не е връчена длъжностна характеристика. Конкретните възложени за изпълнение трудови дейности на ищеца са установени въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателствени средства.

От представеното пълномощно от 27.08.2012г. се установява, че А. С., в качеството на управител на „К.-П.“ ЕООД, е упълномощил А.И. Д. и ищеца С.А. К., заедно и поотделно, в негово отсъствие от работа да го представляват в качеството му на управител на дружеството пред всички държавни институции, частни компании, бивши и настоящи служители на дружеството, неправителствени организации, агенции, адвокати и партньори, да извършват всякакви правни и фактически действия, имащи връзка с дейността на дружеството, да полагат подписа си върху необходимите книжа и документи, включително подписването и прекратяването на трудови договори и анекси, договори и споразумения с клиенти на дружеството, да получават и подават всякакви искания, заявления и други документи във връзка с упражняването на правата по пълномощното, без право да преупълномощават трети лица. Посочено е, че правата по пълномощното могат да се упражняват от упълномощените лица единствено в отсъствието на упълномощителя и до изричната им отмяна.

Представено е и пълномощно от 11.03.2016г., видно от което А. С., в качеството на управител на ответното дружество, е упълномощил А.И. Д. и ищеца С.А. К., заедно и поотделно, в негово отсъствие от работа да го представляват в качеството му на управител на дружеството пред всички държавни и общински органи и институции, съдилища и арбитражи, частни компании, бивши и настоящи служители на дружеството, неправителствени организации, агенции, адвокати и партньори, да извършват всякакви правни и фактически действия, имащи връзка с дейността на дружеството, да полагат подписа си върху необходимите книжа и документи, включително подписването и прекратяването на граждански, търговски и трудови договори и анекси към тях, договори и споразумения с клиенти на дружеството, да

подписват от името на дружеството предварителни и окончателни договори за покупко-продажба на МПС, включително пред съответния нотариус, да получават и подават всякакви искания, заявления и други документи във връзка с упражняването на правата по пълномощното. Посочено е, че пълномощниците нямат право да преупълномощават трети лица с правата по пълномощното с изключение да упълномощават адвокати за водене съответни съдебни или арбитражни, или други производства, както и че правата по пълномощното могат да се упражняват от упълномощените лица единствено в отсъствието на управителя и до изричната им отмяна.

От представеното пълномощно от 14.10.2019г., издадено от управителя на ответното дружество О.Ф.З., е видно, че на С.К. е учредена представителна власт в отсъствие на упълномощителя да го представлява в качеството му на управител на дружеството пред всички държавни и общински органи и институции, съдилища и арбитражи и други посочени лица и институции; да извършва всякакви правни и фактически действия, имащи връзка с дейността на дружеството, да полага подписа си върху необходимите книжа и документи, включително подписването и прекратяването на граждански, търговски и трудови договори и анекси към тях, договори и споразумения с клиенти на дружеството, да подписва от името на дружеството предварителни и окончателни договори за покупко-продажба на МПС, включително пред съответния нотариус, да получава и подава всякакви искания, заявления и други документи при упражняване правата по това пълномощно. Така учредената представителна власт е била упражнявана от ищеца, което се установява от представените писмени доказателства – подписани в качеството му на представляващ ответното дружество уведомления за прекратяване на сключени търговски договори, изпращане на покани за плащане на просрочени задължения, споразумения за уреждане на финансови задължения, сключени договори за правна защита и съдействие и пълномощни за процесуално представителство на ответното дружество, сключени договори с доставчици на ел. енергия, газ, мобилни услуги и др.

По делото е приета като писмено доказателствено средство и финансова политика на „К.П.“ ЕООД от 11.07.2019г., издадена от предишния управител А. С., от която се установява, че разходите в размер до 500 лева се одобряват от ръководител отдел. За разходите над 500 лева от 10 000 лева е посочено, че преди да се направи поръчката/разход се изисква одобрението му от

административния директор С.К. и едва след одобрението този разход може да бъде направен. За разходи над 10 000 лева се изисква одобрение от управителя А. С.. В документа са регламентирани условията за плащане на разходи и одобрението на лимити и кредитни периоди. С утвърдената от управителя финансова политика на ищеца е възложено още упражняването на контрол върху придобитите стоково-материалните активи – удостоверявал е приемането им чрез подписване на приемо-предавателни протоколи за складови активи и при покупка на офис-оборудване, както и е одобрявал плащания за ДДС и мито на клиенти.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетели, чиито показания не съдържат съществени противоречия относно релевантните за спора обстоятелства. Свидетелят А. С. е бил управител на ответното дружество в периода от 2011г. до 2019г., свидетелката А. Д. е заемала длъжността „директор бизнес развитие“ в периода от 2003г. до 2011г.; свидетелят Т. М. заема длъжността „оперативен мениджър“, свидетелката А.И. – длъжността „финансов директор“; свидетелят Г.Т. – длъжността „национален продуктов мениджър“; свидетелят О.Ф.З. – длъжността „регионален директор на регионално управление Югоизточна Европа и управител за България“. Всички разпитани свидетели в качеството им на служители на ответното дружество имат преки и непосредствени възприятия относно релевантните за спора обстоятелства и конкретно относно изпълняваните от ищеца трудови функции в качеството му на директор административни дейности. Показанията на всички свидетели са непротиворечиви относно обстоятелството, че ищецът е бил на пряко подчинение на управителя на дружеството, а от показанията на свид. А. С. се установява, че ищецът винаги е съгласувал своите решения относно сключването на договори и даването на одобрение за разходи с него в качеството му на управител на дружеството. Настоящият съдебен състав не констатира противоречия и относно конкретно изпълняваните от С.К. трудови задължения и дейности. Установява се, че на същия са били възложени дейности по техническа поддръжка на сградите и обзавеждането на нов логистичен център, по подбор на доставчици за материали, офис-консумативи и оборудване, осъществявал е контрол по изпълнението на договорите с подбраните доставчици, давал е одобрение на разходи за суми до размер на 10 000 лева, ръководел е проект за изграждането на жп-прелез,

който да се ползва от дружеството, сключвал е договори с доставчици на ел. енергия, газ и др., осъществявал е контрол на разходите за гориво на служебните автомобили, отговарял е за уреждане на финансовите отношения с клиенти с просрочени задължения, включително е представлявал дружеството при сключване на спогодби, изготвял е и е изпращал покани за плащане и уведомления за просрочени задължения, сключвал е договори за правна защита и съдействие и е упълномощавал адвокати за процесуално представителство с оглед образуване на съдебни дела срещу неизправни длъжници.

Според вписването по партидата на ответното дружество в търговския регистър, предметът на дейност на същото е в сферата на спедиционни и товаро-транспортни сделки от всякакъв вид, транспортно агентство, куриерски услуги, складиране на стоки, комисионни сделки, консултантска дейност в областта на спедиционните и товаро-транспортните сделки, търговско представителство на местни и чуждестранни физически или юридически лица, както и всяка друга дейност, която не е забранена от закона. Към 05.02.2020г. като управители на дружеството са вписани Ото Зивковиц и Д.В.Д., при начин на представляване: поотделно, а едноличен собственик на капитала на дружеството е „М.Т.У. Л.Х.“ АГ, идентификация 89889f, чуждестранно юридическо лице, държава: Австрия.

На 18.11.2019г. между ответното дружество „К.П.“ ЕООД и Д.В.Д. на основание чл.141, ал.7 ТЗ е сключен договор за наемане на служба на управител, който е сключен за неопределено време и започва да тече от 02.01.2020г., считано от която дата Д.Д. е управител на дружеството - чл.1.1 и чл.5.1 от договора. Съгласно клаузата на чл.14.1 от договора неотменна част от същия са следните приложения: Правилник и процедури за ръководство на „К.П.“ ЕООД; Правилник за вътрешния трудов ред; Споразумение за допълнителни плащания /бонуси/; Споразумение за ползване на служебен автомобил, собственост на „К.П.“ ЕООД. Договорът е подписан за дружеството от Щ.К. - законен представител на „М.Т.У. Л.Х.“ АГ. Представено е и решение от 20.01.2020г. на Щ.К., в качеството на управител, с право на самостоятелно представителство на австрийското юридическо лице „М.Т. енд Л.Х.“ АГ, като едноличен съдружник в „К.П.“ ЕООД, за промени в управлението на дружеството, както следва: за назначаване като нов

управител на Д.В.Д., за оправомощаване на Щ.К. да сключи договор за управление от името на дружеството, както и за учредяване на колективна прокура.

От приетите и неоспорени от ищеца рамка за целите и лист за оценка – тримесечен преглед за А.Б., се установява, че като пряк ръководител на лицето е посочен ищецът; от рамка за целите и лист за оценка – тримесечен преглед за Р.Ц. /офис мениджър/ – като пряк ръководител на лицето е посочен ищецът.

По делото е приет и договор от 20.01.2020г., с който между „К.П.“ ЕООД и Д.В.Д. е сключен договор за управление, по силата на който дружеството е възложило, а Д.Д. се е съгласил да изпълнява функциите на управител на дружеството с всички произтичащи законни права и задължения. Страните са договорили, че управителят ще управлява и представлява дружеството самостоятелно. Договорът влиза в сила от вписването на управителя в търговския регистър – чл. 5 от договора. Вписването е извършено на 05.02.2020г.

Видно от представеното споразумение за допълнителни плащания /бонус/ за Д.Д., действащ като изпълнителен директор на „К.П.“ ЕООД, е предвидено със същото изплащането на бонус за постигане на целите за изпълнение за календарната 2020г. По делото е прието като доказателство и споразумение за целите за 2020г. за Д.Д., изпълняващ длъжността Управляващ директор на „К.П.“ ЕООД, от което се установява, че в съответствие със споразумението за допълнителни плащания /бонус/ за 2020 г. между „К.П.“ ЕООД и Д.Д., са поставени следните лични цели за управляващия директор: Цел 1. Повишаване на ефективността на използване на складовата база, което включва увеличаване на ефективността на използването на складовата база /пространство, платено от клиентите/ до над 10 000 палети до 01.01.2021г. , като е посочено, че базата за оценката ще бъде достигнатия среден обем на складиран палети за месеците декември 2020г. – януари 2021г.; Цел 2. Намаляване на непреките разходи. Намаляване на непреките разходи за страната с 11 % за финансовата 2020 г. в сравнение с 2019 г.; Цел 3. Повишаване събираемостта на вземанията, намаляване на дела на просрочените вземания/общите вземания от 47,3 % / към 31.01.2020 г./ до 25 % / към 31.01.2021 г./. Предвидено е, че окончателната оценка относно

постигането на целите ще бъде направена до края на март 2021 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Твърденията за незаконност на уволнението, очертаващи основанията на предявения иск и в чиито рамки е ограничена търсената съдебна защита съобразно диспозитивното начало в гражданския процес, в конкретния случай са свързани със следните оспорвания: ищецът не е част от ръководството на предприятието по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КТ; в договора за управление не са поставени конкретни бизнес цели и задачи, които да са приети в изготвен бизнес план, а в условията на евентуалност – документите, на които се позовава работодателят не са изпълнени със съдържанието, изискуемо по чл. 328, ал. 2 от КТ; процесната заповед е немотивирана и е налице противоречие и неяснота относно фактическите и правни основания за издаването ѝ; в заповедта не е посочено кой трудов договор се прекратява с конкретизация на дата, място на сключване, в какво качество служителът е подписал трудовия договор, посочване на всички анекси към него.

В процесната заповед за уволнение е посочен работодателят, авторът на заповедта – управителят на ответното дружество, в мотивите към нея е уточнено, че трудовият договор с ищеца се прекратява на основание чл. 328, ал. 2 от КТ, в рамките на законоустановения 9-месечен срок, поради сключването на договор за управление на предприятието с Д.Д., влязъл в сила на 02.01.2020г. и поставени бизнес цели и задачи от едноличния собственик на капитала на дружеството, обективирани в приет бизнес план, възложен за изпълнение на новия управител. Съгласно формираната съдебна практика в решение № 379 от 10.11.2015г., постановено по гр.д. № 2863/2015г. по описа на ВКС, Четвърто ГО, това посочване на конкретния договор за управление и на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 от КТ в мотивите на заповедта, е напълно достатъчно за нейното мотивиране при това основание за уволнение (за разлика от други основания, например – по чл. 330, ал. 2, т. 6, във вр. с чл. 195 от КТ или по чл. 328, ал. 1, т. 5 от КТ). При основанията за уволнение по чл. 328, ал. 2 от КТ законът не изисква работодателят да връчва или да запознава преди уволнението съответния работник или служител, със сключения договор за управление; достатъчно е последният да е посочен в заповедта за уволнение. При спор за законосъобразността на уволнението по чл. 344, ал. 1

от КТ, в тежест на работодателя-ответник е да представи договора за управление като писмено доказателство по делото. Ако ищецът (работникът/служителят) не е бил запознат с него към датата на подаването на исковата молба, той може да направи доводите си за незаконосъобразност на уволнението, които извлича от договора за управление, и след нейното подаване, но при спазване на установените в закона последващи преклузивни процесуални срокове. Не е необходимо заповедта да е мотивирана с фактически основания за уволнението на конкретния ръководен служител, тъй като преценката за освобождаването му /в случай, че са установени кумулативните предпоставки на нормата на чл. 328, ал. 2 от КТ/ е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол.

Непосочването на номера и датата на сключване на трудовия договор, който се прекратява, не е порок в заповедта, който да обоснове нейната незаконосъобразност, тъй като в случая ищецът не твърди между страните да е съществувал повече от един трудов договор. В този смисъл не съществува неяснота относно трудовото правоотношение, което се прекратява. В заповедта се съдържа ясно отразяване на заеманата от ищеца към момента на прекратяване на правоотношението длъжност – директор административни дейности. Освен това изрично е посочено, че на С.К. се дължи заплащане на парично обезщетение във връзка с прекратяването на цитирания трудов договор - на основание анекс № 16/15.04.2019г. към трудов договор № 96/26.11.2010г.

Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 2 КТ се предпоставя от проявлението на следните предпоставки: компетентен орган на работодателска власт да е прекратил трудовото правоотношение; ищецът да е бил измежду лицата, които представляват "ръководство на предприятието" по смисъла на § 1, т. 3 КТ; преди прекратяването на трудовото правоотношение да е бил сключен договор за управление на предприятието, т. е. на работодателя по смисъла на § 1, т. 1 КТ и 4 да е започнало изпълнението на договора за управление, като уволнението да е извършено в 9-месечен срок от този момент. Основанието за уволнението по чл. 328, ал. 2 КТ е сключеният договор за управление и възложените с него на управителя задачи за успешно управление на стопанската дейност и изпълнение на определената с него бизнес програма, като именно за изпълнението на която и за ефективната

дейност на ръководената от него стопанска дейност, законът предоставя на управителя и право да си подбере нов екип по негова преценка.

Настоящият съдебен състав счита, че ищецът е заемал длъжност, която е част от ръководството на предприятието по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КТ, вр. чл. 328, ал. 2 от КТ. Съгласно цитираната дефинитивна правна норма "Ръководство на предприятието" е ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието. Следователно, тази разпоредба разширява приложното поле на чл. 328, ал. 2 КТ, като освен ръководителят на предприятието и неговите заместници са включени и лицата, които съобразно своите трудови задължения ръководят трудовия процес, без значение на кое управленско равнище се намират. В този смисъл в "ръководството на предприятието" са включени всички лица, които притежават ръководни, организаторски и контролни функции по отношение на определени лица или по отношение на производствената и служебната дейност. Тези служители са от управленския екип на работодателя и за да се облекчи управлението на предприятието новият ръководител, комуто е възложено управлението на дружеството или поделението – работодател, по силата на договор за възлагане на управление, може да промени в 9-месечен срок от сключването на този договор членствения състав на своя управленски екип. В това се изразява нормативната цел на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 КТ. Тази преценка на новия ръководител е автономна, субективна, поради което не подлежи на съдебен контрол. Трайната практика на съдилищата приема, че когато дефинира правото на уволнение по чл. 328, ал. 2 КТ не се занимава с въпроса за деловите и професионални качества на служителите, които могат да бъдат уволнени на това основание. Изхожда се от идеята да се даде възможност на лицата, на които е възложено управлението на предприятието, свободно да подберат своя екип от ръководни специалисти.

Съгласно непротиворечивата съдебна практика въпросът дали един служител е част от ръководството на предприятието се разрешава при преценка на естеството на възложените на служителя трудови функции, както и мястото на длъжността в системата на управление на предприятието. Основанието по чл. 328, ал. 2 от КТ намира приложение независимо дали служителят е пряко и непосредствено подчинен на управителя или е

подчинен посредством други служители в управленската структура на предприятието. То е приложимо по отношение на всички лица, на които е възложено управлението на трудовия процес във всяко едно отделно звено на предприятието. Приносът на различните звена за резултатите от работата на предприятието обаче не е еднакъв. Целта на основанията за прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 2 от КТ е да улесни управителя за постигане на предвидените в "бизнес плана" стопански резултати като му дава възможност да формира ръководния екип, с който да работи за постигането на тези цели. Затова то трябва да се прилага само по отношение на онези ръководни служители, които ръководят звена от работата, от които зависят стопанските резултати на предприятието, но не и по отношение на такива, които ръководят звена, от работата, от които постигането на тези резултати не зависят. Това е специфичен кръг от служители, от които зависи успехът на управлението и постигането на резултати в предприятието, като при съмнение дали даден служител е от ръководството на предприятието, т.е. дали заеманата от него длъжност е ръководна, следва да се съобразят задълженията му по длъжностна характеристика, мястото на длъжността в общата структура на длъжностите в предприятието и включените в длъжността трудови функции. От значение за тази преценка са специфичните трудови функции и отговорности на длъжността, заемана от уволнения служител, както и йерархическата му подчиненост спрямо лицето, с което е сключен договор за управление и което има възможност да подбере свой ръководен екип с оглед постигане на поставената бизнес – цел. За да бъде едно лице служител от „ръководството на предприятието“ е достатъчно да му бъде възложено ръководството, дори само на един етап (или фаза) от трудовия процес, независимо от това има ли подчинени и колко са те. /решение № 78 ОТ 11.02.1995г. по гр.д. № 1168/94г. III ГО на ВС/. Без значение за определянето на една длъжност като ръководна е дали в структурното звено, за трудовия процес в който отговора служителят, се изпълнява основния предмет на дейност на предприятието или съпътстваща го дейност. В този смисъл е ирелевантно обстоятелството, че ищецът не е имал възложени трудови функции във връзка с основния предмет на дейност на ответното дружество.

В конкретния случай по делото е установено, че за заеманата от ищеца длъжност не е била изготвена длъжностна характеристика. В такива случаи

възлагането, приемането и изпълнението на трудови функции, които са свързани с естеството на длъжността, е допустимо да бъде доказано с всички предвидени в процесуалния закон доказателствени средства. Това е така, тъй като, когато работникът или служителят започне работа и осъществява определени трудови функции, свързани с естеството на длъжността и работодателят приема изпълнението им, следва да се приеме, че са възложени на работника или служителя и приети от него /в този смисъл решение № 259 от 02.06.2011г., постановено по гр.д. № 1725/2010г. на ВКС, Четвърто ГО/. В случая конкретно възложените трудови функции на ищеца са установени със събраните гласни доказателствени средства, а тяхното изпълнение – от приетите писмени доказателства. Възложените на ищеца дейности са такива по упражняване на контрол върху разходването на средства в дружеството /давал е одобрение за разходи над 500 лева до 10 000 лева/, като според представената финансова политика тази дейност не е ограничена от вида на разходите; упражнявал е контрол върху стоково-материалните активи – удостоверявал е приемането им чрез подписване на приемо-предавателни протоколи за складови активи и при покупка на офис-оборудване; одобрявал е плащания за ДДС и мито на клиенти. Освен това на същия е била учредена представителна власт за извършването на всякакви правни и фактически действия във връзка с дейността на дружеството при отсъствие на управителя на дружеството, включително подписването и прекратяването на граждански, търговски и трудови договори и анекси към тях, договори и споразумения с клиенти на дружеството, предварителни и окончателни договори за покупко-продажба на МПС. Възлагането на права по отношение на сключването и прекратяването на трудови договори е безспорно дейност, която представлява по своята същност ръководство на трудовия процес. Без значение е обстоятелството, че тези права са предоставени с упълномощителна сделка, доколкото упълномощаването е извършено с оглед изпълнение на задълженията по трудовия договор на ищеца в качеството му на директор административни дейности. Освен това учредените права не се били предоставени еднократно, за конкретен случай или за конкретен период от време. Пълномощното не е било ограничено със срок. Също така следва да се има предвид, че по делото са събрани писмени доказателствени средства, установяващи упражняването на правата по пълномощното, с което следва да се приеме, че упълномощеното лице е приело възложената работа.

На следващо място по делото се установи от показанията на разпитаните свидетели и от приетите писмени доказателства, че на ищеца е била възложена дейност по организиране на процеса по изпълнение на просрочени задължения на клиенти на дружеството.

В обобщение се налага извод, че на ищеца са били възложени освен спомагателни дейности /по осигуряване на техническа поддръжка на сградите и обезпечаване на работния процес с консумативи и материали/, и такива, от които зависят пряко стопанските резултати на предприятието – организиране и контрол на процеса по събиране на просрочени задължения на клиенти на дружеството, управление и контрол върху разходването на средства в предприятието, както и осъществяването на ръководни и представителни функции при отсъствие на управителя на дружеството. Длъжността, заемана от ищеца, е била пряко подчинена на управителя на дружеството. В този смисъл, за да се определи като ръководна една длъжност, не е непременно необходимо в трудовите ѝ функции да са включени правомощия за самостоятелно, еднолично вземане на решения; за разпореждане с бюджета; за вземане самостоятелни решения за назначаване на служители; за наличие на пряко подчинени служители. Освен това за определянето на функциите на въззивника – ищец като ръководни, не е задължително на ищеца да е възложено вземането на всички решения самостоятелно и то – без одобрение от най – висшите служители от ръководството – управителите на дружеството. Дори за част от решенията, съпътстващи трудовия процес в дружеството, на ответника да са установени правила да се вземат след изричното одобрение на управителите, това не изключва извода за определяне длъжността на ищеца като ръководна, доколкото няма пречка и е обективно логично окончателните решения да се вземат именно от управителите на дружеството, като най – висши ръководни кадри в него. За да бъде едно лице служител от ръководството на предприятието, достатъчно е да му бъде възложен само един етап или фаза от трудовия процес /в този смисъл решение № 78/1995 г. на ВКС/, да носи отговорност за координирането и контрола върху работата в поверените му звена и от него да зависи постигането на определени цели /така решение № 452/2000 г. на ВКС/. В случая от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се налага изводът, че ищецът е имал ръководни /управленски/ функции и съответно е имал качеството на служител от ръководството на предприятието /дружеството/.

Не се спори между страните по делото, че Д.Д. е бил избран за нов управител на ответното дружество по силата на договор за наемане на служба на управител от 18.11.2019г., както и че в законоустановения деветмесечен срок е прекратил трудовия договор на ищеца, заемащ длъжността „директор административни дейности“. Следователно, компетентен орган, притежаващ надлежна работодателска власт и в законоустановения преклузивен срок, е прекратил процесното трудово правоотношение с ищеца.

По делото е установено наличието на сключен договор за управление на предприятието, който, като елемент от фактическия състав на процесното уволнително основание, е приложим по отношение на определен кръг работодатели, а именно търговец или стопанско предприятие, което има за основна своя задача постигането на конкретни стопански резултати, бизнес задачи с конкретни икономически показатели, конкретна производителност, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции, и именно поради това се предава управлението на управител, който се задължава срещу възнаграждение да постигне на свой риск в уговорен срок конкретен стопански резултат (така изрично решение № 108/19.03.2012 г., постановено по гр. д. № 819/2011 г. на ВКС, IV ГО). Без значение е собствеността на капитала – държавен, общински или частен, като ответното дружество в случая безспорно е от кръга работодатели, по отношение на които е приложимо уволнителното основание по чл. 328, ал. 2 КТ. Сключената с управителя на търговското дружество-работодател мандатна сделка разкрива предметното съдържание на договор за управление по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ. Правните норми, уреждащи правното действие на договора за управление, по силата на който принципалът е предоставил на избрания от него органен представител управлението на търговското дружество, не са от повелителен порядък, поради което страните по тези договори могат свободно да уговорят правните задължения, при изпълнението на които ще се осигури стопанската цел на търговското дружество – постигане на търговска печалба.

Съгласно установената съдебна практика /решения по гр.д. № 2512/2017г. на III ГО, гр. д. № 430/2018г. на III ГО, гр. д. № 819/2011г. на IV ГО/, която настоящият съдебен състав споделя, се приема, че от съдържанието на чл. 328, ал. 2 КТ може да се направи извод, че законодателят

е имал предвид сключването на договор за управление, който по своята правна природа е гражданскоправен договор за поръчка. С договора за управление на предприятието управителят се задължава срещу определено възнаграждение да постигне определен стопански резултат. За целта на управителя се поставя съответна "бизнес задача", която е за целия срок на договора и по отделно за всяка година, с конкретни икономически показатели които трябва да бъдат постигнати, а именно: производителност, рентабилност, обем на оборота, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции и други. Въз основа на тази "бизнес задача", управителят е длъжен да разработи "бизнес програма", която да предложи и която следва да изпълни по време на действието на договора за управление. Управителят носи отговорност пред възложителя за изпълнение на предложената "бизнес програма" и за постигнатите от предприятието стопански резултати, като е възможно дължимото му се възнаграждение да бъде определяно именно с оглед на тези резултати. Смисълът, вложен в понятието "договор за управление", е свързан с възлагане и преследване на бизнес цел, която е същностното съдържание на договора. Бизнес задачата предполага определяне на конкретни икономически показатели, които управляващият следва да постигне относно производителност, рентабилност, обем на оборота, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции, а не формално посочване, за осъществяването на която е сключен договорът. Въз основа на бизнес задачата управляващият е длъжен да разработи бизнес програма, която да предложи и следва да изпълни по време действието на договора. Бизнес задачата с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, може да бъде поставена и с други актове и документи, стоящи извън самия договор за управление, стига да е налице връзка между тях, като наличието ѝ може да се доказва с всички допустими доказателствени средства - така решение от 31.10.2013г. по гр.д. № 2188/2013г. на ВКС, Четвърто ГО и решение от 04.07.2013г. по гр.д. № 1358/2012г. на ВКС, Четвърто ГО.

От предметното съдържание на споразумение за целите 2020г., сключено на 14.02.2020г. между новия управител Д.Д. и председателя на управителния съвет, е видно, че са поставени конкретни цели на управляващия директор. Представено е и споразумение за допълнителни

плащания /бонус/ за Д.Д., действащ като изпълнителен директор на ответното дружество, в което е уговорен бонус за постигане на целите за изпълнение за календарната 2020г. Доколкото липсва нормативно изискване за съдържанието на бизнес планове и същите могат да бъде определяни свободно по волята на страните, се налага извод, че представеното споразумение за целите за 2020г. съдържа конкретни задачи към новия управител, които в достатъчна степен задават икономическите цели пред него, а именно – повишаване на ефективността на използване на складовата база, което включва увеличаване на ефективността на използването на складовата база /пространство, платено от клиентите/ до над 10 000 палети до 01.01.2021г., като е посочено, че базата за оценката ще бъде достигнатия среден обем на складирани палети за месеците декември 2020г. – януари 2021г.; намаляване на непреките разходи за страната с 11 % за финансовата 2020г. в сравнение с 2019г.; повишаване събираемостта на вземанията, намаляване на дела на просрочените вземания/общите вземания от 47,3 % / към 31.01.2020 г./ до 25 % / към 31.01.2021 г./. Безспорно възложените на ищеца дейности имат пряко отношение към постигането на така заложените бизнес цели и конкретно – по отношение намаляването на непреките разходи и повишаване събираемостта на вземанията.

Поради тези правни съображения настоящата съдебна инстанция приема, че работодателят е уволнил законосъобразно ищецът на основание чл. 328, ал. 2 КТ, вследствие на което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да бъде отхвърлен. Тъй като исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ са обусловени и от изхода на правния спор по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, при отхвърляне на този конститутивен иск, следва да бъде отхвърлен и конститутивният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и осъдителният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за причинени вреди от оставянето на ищеца без работа вследствие на уволнението.

При този изход на спора съдът не дължи разглеждане на предявеното в условията на евентуалност възражение на ответното дружество за прихващане с изплатена при прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца сума в общ размер от 33 645, 84 лева, от които 4 313, 94 лева - обезщетение за оставане без работа за 1 месец на основание чл. 222, ал. 1 КТ,

14 665, 95 лева, обезщетение за неспазено предизвестие от 3 месеца по чл. 220, ал. 1 КТ, и изплатена сума в размер на 14 665, 95 лева на основание анекс № 16/16.04.2019 г. към трудовия договор.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата следва да се присъдят сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 936 лева /с включен ДДС/ съгласно представения договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20145125 от 23.06.2021г., постановено по гр.д. № 30273/2020г. по описа на СРС, ГО, 138 състав.

ОСЪЖДА С.А. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. *****, офис 3 да заплати на „К.П.“ ЕООД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „****“, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 936 /деветстотин тридесет и шест/ лева – съдебни разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____